

ΤΑ ΠΑΡΑΔΟΞΑ ΤΩΝ ΕΦΕΥΡΕΣΕΩΝ

Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΑΙΘΕΡΑΣ

Πάσις ἔξεντελίζονται οι ἔφευρέται. —Τὸ δέ αἱροπλάνον τοῦ Σολομῶντος καὶ ἡ Βασίλισσα Σαρῆ. —Τὸ πάθημα τοῦ ἐρημίτου μὲ τὴν ὄμηρον πρέλλα. —Ἡ ἀφίξις τοῦ πρώτου αἱροπλόου εἰς τὰς Ἀθήνας. —Ἡ πρώτη πτήσις ὑπὲρ τὸν Παρθενώνα. —Αἱ Ἀθῆναι πρὸ 36 ἔτην.

Δεν ήπαρχουν μοχθητόρια σοφοί εἰς τὸν κόσμον ἀπὸ τοὺς σο-
φοὺς που ἔρευνεν καὶ ἐξηγοῦν τὸ ἀρχαῖον καθόργαντα. Τὰ τρωκτικά
ἀντὰ τῶν βρύσιοτεχνῶν μαζὶ ἔξαρψίζουν καθέ τοσοῦ μὲν ἀποκά-
λυψουν ἡ ὄποια νῦν ἔχεται καὶ κατατερψτή ἐναντὶ ώραιοῦ θύμοῦ η ὑπερ-
φρονία εἰς φῶς ἔνναι ἀνδρῶν δὲ ὅποιος ἀπόδεικνει τοὺς ἀνθρώπους τῆς
ἐποχῆς των καθυστερημένους. Ἐπὶ παραδείγματι, ἀνακολύτεται η
πορεία. «Ολος ὁ κόσμος καίστει καὶ ἀγάλεται ὃντι πρόσδοσι! Οἱ ἀνθρώποι οὐά-
μενται εἰς τὴν ἀνθρωπότητα. Καὶ τι πρόσδοσι! Οἱ ἀνθρώποι οὐά-
μενται εἰς τὸν ἔξολθερούνναν ἀλλήλους εὐνόλωτερα παρὰ μὲν τὰ δόρατα,
τὰ βέλη, τοὺς λιθοβολίους καὶ τοὺς πολιορκητικούς κιούσις που ἔχον-
αι αιματούσιαν ἔως τότε. Πράγματι, η μαραύοντη εἰσάγεται εἰς τὴν
πολεμική τεχνήν καὶ κάνει θαύματα... ὀλέθρου. 'Αλλ' ἐνῷ η νέα
ἔφενδεις εἰνόσιεται εἰς τὸ κατακόρυφον τῆς δόξης της, ξεντροφ-
νει στὴ μέσην ὁ ἀρχαιότερος πού μαζὶ πληροφορεῖ οὗτοὶ η ἔφενδεις
δὲν εἶναι καθόλου νέα, ἀφοῦ τὴν ἔξαρψην τούτους καλλιάδων καρδι-
νῶν οἱ Σιναί. Οἱ πρόδογοι οὐστοι τοῦ Τσίγι—Τσών δχι μόνον εἰς τοὺς
πολέμους των μετεχειμόντου πυρίνα, ἀλλὰ καὶ πυροτεχνήματα
πετείναν, Ιωνία μαλιστὶ καὶ ὕδωρα πέτεινε πόλεις τοῦ πολιτικά-
σης αἰώνα. Οἱ θρύλοις τῆς πυρίδος κάνει· ἔται τὴν ποίησίν του, δικαίω-
καὶ δὲ τῆς τυπογραφίας, η ιστοια πολλοῖς αἴσταν πρὸ τοῦ Οιστευθερ-
γίου ήτο γνωστή εἰς τοὺς Κινέζους, ὅπως καὶ ἡ ἔρευνας τῆς δακτυ-
λήδησαν τὴν ὀποῖαν ενοικάζουν ἐπίνοιαν τοῦ νευτερού πολιτικούμενού
τῆς ημέρας πού βαρύκαις δακτυλίθομαν μέσα εἰς Αιγαίωπαν τάφον.

Τόσα, ένας 'Αγγελός αρχαιοδιάβητος έχεται νά μάς βεβαιώνει ότι και οι αέροδοισσαν είναι δημόσιαν ένασθιον μαζί παλαιούτας έποκης. Δέν πρόκειται πιά για τὸν θρύλον του Ιάκωβο με τὴν κροπεύσ- γον μηχανήν του και το δέδος ναυάργον του εἰς τὰ δύτα του ὁμώ- νυμου πελαγούς. Ουτε νά επαναληφθῇ πρόκειται ο μῆνος του Με- λιάνδρου 'Αλεξάνδρου ποὺ επέτειον πρὸς κατάκτησιν του οὐνάσου τοῦ Διός καθηλάνει επάνω εἰς ένα γιγαντοπελέγυον δεστόν. 'Ολα αὐτά είνε γνωστά και επανελήφθησαν κατά κόσον. Ο Βρετανός αρχαιο- διάβητος ἀποκαλύπτει δι τὸ πάντας αέροδοισσαν επενοιήθ από τὸ σφόρη Σολομώντα, δι διοτος ἐδώριστο τούτο εἰς τὴν περιλάπτοντα Βασιλίσσαν του Σαβί !

Τον ἀνέκαλυψε, λέει, εἰς παλαιὸν Ἀρβησσονακών χειρόγραφον μὲ τὴν πρόσθετον πληφορίαν οὗτον τὸ ἀερόπολον τούτου σωπήθεον τῶν βασιλεῶν ἡρῷον ὁρχῆμα πολυτελέστατον, μὲ θαυμασίας γλυφάς, ἄνετον, ὥστε νά κρεψη δύο ἐπιβάτας. Τὸν φιλογενῆν βασιλέα βέβαια καὶ τὴν ὕραστατὴν βασίλειαν, ἡ δούλια ἔκπαντα στοὺς ἀλιέας θ' ἀντιμετέπει πλουσιοπόδιον τὸν ἐφευρέτη καὶ δωρήσαντα.

πατέρα πολλών και σ' οὐδενόν, τοῦ δεκαποντοῦ. Τοῦ ενδιάμεσου της πατρός μας και είνε παλαιότερος από την Παλαιά Διαθήκη. Σταγό-πιγε όλη πατέρευθεν διά διά ιών μά δὲν έρθοντες τίτοτε εἰς τὴν πρόσδοσην θά κατανήψῃ ὁ βλακωδέστερος τῶν ιώνων. Αλλὰ καὶ έκπληκτούμεθα ; Σκεφθῆτε : πόσος καιρὸς είνε ποὺ λέμε : « Οἱ Διάβολος νόει πάροι ! » Καὶ δοις ξέποντες διά Διάβολος κάνει καὶ έναστος τάς μεταφοράς του. Ο μανδύας τοιμετιστεφάλη—γιατί νὰ μήν αναφέσουμε τίποτε πλέο—είνε επίστος ένας παλαιότατος Γερμανικός θύλωνς.

Κατεύθυνση στην οποία πρέπει να αναληφθεί το πρόβλημα της διαχείρισης των απορριμμάτων στην πόλη είναι η ανάπτυξη της ανακύκλωσης και της ρύθμισης της παραγωγής και της ανάντησης των απορριμμάτων στην πόλη. Η ανακύκλωση είναι ένας από τους βασικούς τρόπους για την ανάπτυξη της πόλης, καθώς με την ανακύκλωση μπορούμε να αποτρέψουμε την παραγωγή απορριμμάτων και να αποδοθεί στην πόλη η παραγωγή απορριμμάτων. Η ανακύκλωση είναι ένας από τους βασικούς τρόπους για την ανάπτυξη της πόλης, καθώς με την ανακύκλωση μπορούμε να αποτρέψουμε την παραγωγή απορριμμάτων και να αποδοθεί στην πόλη η παραγωγή απορριμμάτων.

Συμπέρασμα : Ούδεν καινὸν ὑπὸ τὸν Ἡλιον. Ἀλήθεια παλαιοῦ καὶ αὐτὴ δύον δόκος.

Σχετικώς πρός την ιστορίαν τής αρχαιολογίας, ενδιαφέρονται είναι νέα γνωστών πότε η νέψωφη την πρώτων αρχαιολογικών είναι τόν Έλληνων ούρανόν. Απότον, τούτο έγινε την άνοιξην του 1890, ήτοι πρό 35 έτην. Την έποκην έκεινην οι Άθηναίοι πάραπο τότε εις θεάματα —έδονται κάμπασαν ωραπόντας συγκίνονταν έτις αρρέων του Ιταλού άστροναύτη του Σπελτάβερτ, δηστούς ήδης εις τις Άθηνας κομιζόντων καὶ το μέγιστον αρδεστάτον του «Ούρανόν». Τό γεγονός διεπιμάνισθη διὰ τῶν ἐφημεριδῶν τῆς ἐποχῆς, ζεῖται διὸ ἀνήγνωτος τῷ πρώτων οὐρέῳ τὸ κλασικὸν ἔδαφος τῆς Αττικῆς ἔναρξιον ταξειδίου του, ἢ συγκίνησης ἔκοψαν φῶθιν. Τὴν γ' Ἀπριλίου, ήμέραν Τριτην (ὅς αεροναύτης δεν ήτο προ- ληπτικός) πλήρῃ κόσμου συνέρρεουσαν νά παρακολουθήσουν τον πορ- τοφανέν θέαμα. Τός διαφόρων φάσεις τῆς ιστορίας ἐκείνης άνυψω σεις μᾶς ἀφηγεῖται συντάκτης τῆς ἐφημερίδος Θεατής τῆς Ἀνατο- λῆς⁷. Τέλειος δ ὅποιος ήδη ἀπὸ τῶν διάλυμάς ποιεὶ Μαρβόν μέρος εἰς την ἄνα τους αιθέρας διαδρομήν. Τὸ σχετικὸν χρονικὸν ἔχει δὲ ἐκτῆται

«Τῆς ὑψησούσεο ἀνάγγελθεσίς διὰ τὴν ἡρῷαν μ.μ. ὁ καὶ Σπελτείρινος ἥρχοις ἀκριβῶς τὸ μεσημέριον νά γεμίζει τὸ ἀερόστατον του μὲ ἀερίου διὰ σημείων διαιμέτρου 2000 κυβ. μέτρων ἀερίου, ἥδηντον οὐ' ἄνηψιστον τοὺς ταξιδεύοντας οἱ ὅποιοι ἤσαν πέντε τὸν ἀερίμονον : (Η Δ)νις 'Αδέλα Μαρτέν, καὶ οἱ κ. κ. Στέφ. Μεταζής, ἔξιωματικὸς τοῦ 'Ιππικοῦ, Ἀν'. Μεταζής, ἀρχιτέκτονος τοῦ Δήμου, Προσαλέντης, μηχανικὸς τοῦ Ναυτικοῦ, καὶ Τζέζικ, δι ταπεινοῖς συγ- γραφεῖς τὸν γραμμῶν τούτων... Μετά τὴν παρουσίαν ὑψών προς τὸν κ. Σπελτείρινην, παρελθήθησεν ὁπ' αὐτῷ νά μὴ ἀπομακρυνθῇ μεν τοῦ ἀκατίου, τὸ ὅποιον ἦτο ποσοδεδεμένον εἰς τὸ περικαλύπτον τὸ δερδοπτον δίκτυον. Εἰς τὴν πρόσκλησιν : «Κύριοι ταξιδεύοντες, ἐμπρός !» ἔκαστος κατέβη τὴν διά τοῦ προσωριμένην θέσην... 'Η συγκίνησις ὡς μεγίστη μεταξὺ τῶν θεατῶν, μεγαλεύετο δε εἰς ἡμᾶς τοὺς ταξιδεύοντας, ἔκαστος τῶν δροιών είχε καὶ ἀσχολία τινά, εἴτε ὅποις κρατεί σχινίον, εἴτε δύος βαστάζει το ἔσιμα, τὸ δροιόν απετελεῖτο ἐις λινῶν σύκοιν πεπλωματωνὸν διά μημάνων... 'Ἐπερνε τοποθετῶντας εἰς τρόπον δύοτε να δυνάμενθαν να κενώ- σαιμεν αὐτούς, μία παρουσίαζετο ἀνάγκη. Σημειώθεν δο εἰς ἐλέκ- ἀνατένει διτλῆ ὑπέρθεσια. Ἐννοοῦσα νά ἐπιγυνων διά φραΐων τι- ναν τύθου καὶ κονιάζει, αἱ ὅποιαι συναπετέλουν τὸ ἔρμα, διότι ἐπε- πόδιν ὅτι, ἔαντι ἀναγκαζεται νά περιπομπήτη νύκτας τον ἄνεμο, ἔκαποντας τινά μέτρων ἀνανθεν τῆς Πεντελέως διά ήτο δούσ- ρεστον νά τιλωσαμεν τοις στομάχους μας διά μάς δοσεων κονιά- σιν... 'Εγω μετανοειν τοις τέλοις της πόλεως μέτρων διά μημάνων τον διά-

«Ἐνῷ κατεγινώμεθεν εἰς τὰς ἀσχολίας αὐτάς, οἱ κυρενήτης διέταξε νὰ λυθοῦν τὰ πρός τιν τὸν κοινὸν μητέρα Γῆν συγκρατοῦντα ἡμᾶς βάρον, τὸ δὲ ἀδύοπταν ὑψωσάς ἡμᾶς εἰς τὸν ἄέρα, ἀφοῦ ἤγγισε τὴν στέγην τῆς γειτονικῆς οἰκίας...»

« Ιδού λοιπόν ήμεις άνωθεν τῶν Ἀθηνῶν τῶν ὄποιων αἱ οἰκίαι προσδιαμένουν ὅψιν πατικῶν ἀνθυμάτων. Ποιεῖ εἰν τὰ πλάσματα ποὺ κινοῦνται γύρῳ ἀπὸ τὴ ἀνθυμάτων αὐτὰ σπίτια ; Εἰνε μόνη μηκες ; "Οχι, εἰνε ἀνθυμάτωποι, τοὺς ὄποις ἀδινατοῦμενοι ν' ἀνάγνωσισσαν καθέτον παρατηροῦμένον ἀπὸ τοῦ ψυχοῦ 1800 μετρῶν...»

Ό γονογνώμως θέλει πάντα "Αζόριαλις ἀπὸ τοῦ ημίου τούτου

Ο χρονογράφος ριπετε την Ακρόπολη από του νησούς τούτου και έσπατε εἰς λυσιομόσι, μετα τους όπους λέγει : «Αλλ᾽ οὐ ἐπανελθωμεν εἰς τα ταξεδί μας. Έσταθμηνεν ἐν ἀνοικτῃ μάνσων τῶν Πατρίσιων, πράγμα το όποιον δὲν περιελαμβάνετο εἰς το πρό γραμμά μας. Διότι έαν δὲν είχομεν τὴν ἀπόλυτον ἐπωμψίαν νά επικειθομένων ενέργουν μέχρι Πονκίας κα ταξεδίουν (ώποτε χάριν τῆς ιδιότητος μον, ώς συντάκτου τοῦ «Θεοτοκοῦ τῆς Ανατολής» οι Τούρκοι θα έπεινον νά μέταπανγίνουντον διά συντακτής διαβα- κασίας, ἀφ' ἔτεσον λαλε πεζον θά ήτο νά παραμείνωνται αλοφούμενοι ἀνωθεν τῆς ἔξοχης ταυτης. Ο κυθερινής λοιπον διέταξε νά κενώπιουν διο σάκκους ἔμρατος, διος ἀνεύθωμεν νέοντα φεμα τηρηθείης. Πρόματα δέ, ἀφού διώθηταις περι τὰ τετρασόδια μετρα ἀκόμη, ενέργημεν εἰς σεμίνα, το όποιον μᾶς έφεσε πόδες τὰ μέρη τηρηθείης. Μετά μικρόν δημος παρετροχίσαν δι το σεμίνα θά διηγήθηνης ήμας μεθ' ορμής προς την θάλασσαν. Ο κυθερινής ἀνοικόγονος την ἐπιστομίδα, κατεβίσθηνης ήμας μερος εκαπονταδια μετρων κατέντην ἀνίλθημεν ἐν νέου, κενούντες σάκκους ἔμρατος. Ούτοι δια- ανερχόμενοι και κατεχόμενοι ἀλληλοιδιούς, ήδην ίημεν νά δια- τηρησομεν την διεύθυνταν τὴν δοπιάνης ήδηλοντας. Κατα τὴν διάρ- κειαν του ταξεδίου, ο κ. Σπερτελίνης ἀνέκριτε :

— Πιστεύων διτι χρονευν πιστούς!.. Πιστεύων διτι χρονευν πιστούς!

Ηδηλώνα νά τὸν ἀθωτόνα περι τῆς σημασίας τῶν λόγων τού των, ἀλλο βλέπον αὐτὸν μάνια ἀποχρόλημένον ἐφορίθην μὴ τὸν ἐνοχλήσων. Οτε δὲ εἰδον διτι δὲν ἀπέμεν πλέον ἔμμα ποὺς δικαιούμενοι και διτι δι κυβερνήσης ληστι βυθυμένος εἰς σκέψεις και οὐδὲ λέντιν ἀνέφερε πλέον περι πιστῶν, είπα κατ' ἔμμαντον: «Βεβαίως ἡμεῖς εἰκενθήσι οι πιστοί. Ποιος ἄρα γέλι εἶναι ὃ ἀπιστος, δοτις εἰς ὕδραν ἀνάγκης θὰ χρησιμένης ήδη θέμα, πάπινον χάριν τῆς δοτιράς διλλον; Δὲν θὰ ὑπάρξῃ ἀκριτός καιδὸς δοτος ουφονεν λαχνόν».

«Οι λόγοι του κυριεύνητον: «Θά κατέλθωμεν εἰς την γῆν και ίδωμεν οι πιστοί μας!» με ἀπέσπασαν ἐκ τῶν θλιβεώνων ἀπομονώμαν μουναν.

«Εσυρε τὸ σχοινίον τῆς ἀπιστοδικος και κατηγίθωμεν ταχέως. Οι πιστοι ήσαν ἀπλούστατα τὰ ἄποια, τὰ δοπια διά κόπων και μόχινοι παρηκολούσθησαν ἡμᾶς ἐπι τῆς γῆς, ἵνα παρασταθῶμεν εἰς την κατά βασιν μας, ητοις ἐγένετο χριστεστάτη, διοτι εὑρέθημεν πλησίον γῆς ποινής η μᾶς δοθή καιδούς να σκεψθῶμεν τοῦτο. Και ἀνεν το ελαχίστον κλονισμόν».

«Τρέπεται ἀποκεντρωτας τὸν διαδικασίαν τῆς πορευηθετος τη

Ο Τάξις αφγίνεται την διαδοκίσαν τη προσχωσίσεως της Ούνδρας¹, στην οποίαν έσφορν δάλι σονιών οι χωρικοί τού Χαλανδρίου και καταλέγονται μόνον ήτης: «Τοιμήθην μητρέη το ἀνά τούν δέσσον ταξέδιον, το δόποιον δημόκοσε περὶ τὴν μίαν θῶν καὶ τέσσαραν τον, καὶ τὸ δόποιον κατέλεγον ἀνέβαλεπτονς ἀναμνήσεις εἰς τὰ καρδιάς τὸν μετασχόντον αὐτὸν ταξιδιώτων.

Καὶ νά συλλογίζεται κανείς διτε ἐπειτα ἀπό 35 τη' δέσσοραν την θερινή διάστασην την οποίαν οι χωρικοί τού Χαλανδρίου διατηροῦσαν την προσχωσίσεως της Ούνδρας² έπειτα την άναταντον την προσχωσίσεως της Ούνδρας³.

πλανά—βρυσερά του αέρος αύτά—διασχίζουν καὶ έκστασην σχεδόν τὴν περιφοράων τῆς Απτικής, ἀνερχόμενα χιλιάδες μέτρων ὑπὲρ τὸ ἔδαφος, χωρὶς νὰ ἔξεγιζουν συγκίνησις, σχεδόν δὲ οὖται καὶ τὴν περιέργειαν! Οἱ ἄνθρωποι συνειδήτει τόσο γοργόροις ἀνάζητεις γένες έπαντάσθεις καὶ διθύλος τοῦ Ἰκάρου τὰς ἀψίνει τελῶς ἀδιάφορον.